

АГАТА КРИСТИ ПРИКЛЮЧЕНИЕТО С ГОТВАЧКАТА ОТ КЛАПЪМ

Част 33 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

По времето, когато наемахме обща квартира с приятеля ми Еркюл Поаро, имах навика да му чета заглавията в сутрешния вестник „Дейли Блеър“.

Този вестник използваше всяка възможност за сензационна новина. Кражбите и убийствата не се спотайваха скромно на задните му страници. Вместо това те грабваха окото на читателя, набрани с едър шрифт на първата страница:

БАНКОВ ЧИНОВНИК ОФЕЙКВА С ЦЕННИ
КНИЖА ЗА ПЕТДЕСЕТ ХИЛЯДИ ЛИРИ — прочетох аз.
— СЪПРУГ ПЪХА ГЛАВАТА СИ ВЪВ ФУРНАТА НА
ГАЗОВА ПЕЧКА. НЕЩАСТЕН СЕМЕЕН ЖИВОТ.
ИЗЧЕЗНАЛА МАШИНОПИСКА. КРАСИВОТО МОМИЧЕ
НА ДВАЙСЕТ И ЕДНА ГОДИНИ. КЪДЕ Е ЕДНА
ФИЙЛД?

— Ето ви, Поаро, пребогат избор. Офейкал банков чиновник, загадъчно самоубийство, изчезнала машинописка... Какво ще предпочетете?

Приятелят ми никак не се въодушеви, а само кротко поклати глава.

— Никое заглавие не ме привлича особено, *mon ami*. Днес се чувствам настроен за спокоен живот. Трябва проблемът да е крайно интересен, за да ме заинтригува. Освен това се налага да се погрижа за собствените си проблеми.

— И какви са те?

— Гардеробът ми, Хейстингс. Ако не греша, има едно мазно петно на новия ми сив костюм... едно-единствено, но е достатъчно, за да ме притеснява. После балтонът ми — трябва да го отделя и поръся с праха на „Кийтингс“. Мисля — да, действително е така, — че моментът е назрял да се погрижа за мустаците си... а след това да ги намажа с помада.

— Съмнявам се — отговорих аз, като отивах към прозореца, — че ще можете да изпълните тази умопомрачителна програма. Някой звъни. Сигурно е клиент за вас.

— Ако работата не е от национално значение, няма изобщо да се докосна до нея — заяви Поаро с достойнство.

След миг самотата ни беше нарушена от възпълна, червендалеста дама, която пъхтеше силно от бързото изкачване на стълбите.

— Вие ли сте мосю Поаро? — запита тя, като се отпусна в едно кресло.

— Аз съм Еркюл Поаро, да, мадам.

— Изобщо не приличате на това, което си представях за вас — каза дамата, като оглеждаше приятеля ми с неодобрение. — Сигурно сте платили на вестника, който ви нарича най-умния детектив, или вестникарите сами са си го измислили.

— Мадам! — възкликна строго Поаро и стана от стола си.

— Моля за извинение, но вие знаете какви са днес вестниците. Започвате да четете нещо, озаглавено „Какво каза една млада съпруга на своята неомъжена приятелка“, а в него се говори само какви шампоани да си купувате от дрогерията. Пълни глупости, нищо друго. Вие не се обидихте, нали? Ще ви кажа какво искам да направите за мен. Искам да откриете готвачката ми.

Поаро я изглежда учудено. За пръв път не можеше дума да продума. Аз се извърнах настрана, за да скрия широката си усмивка от погледите на двамата.

— Всичко е заради тази налудничава система за обезщетяване на безработните! — продължи дамата. — Да се втълпява на прислужниците, че те могат да станат машинописки и какви ли не още! Да престанат с тези неща, ето какво казвам аз. Бих искала да зная от какво ще се оплаче *моята* прислуга — следобед и вечер не ги държа на работа, всяка втора неделя са свободни, не ги карам да перат, ядат същата храна като мен... не употребявам никакъв маргарин, само най-хубаво масло.

Тя спря да си поеме дъх и Поаро се възползва, като стана от стола си и заговори с най-високомерния си тон:

— Боя се, че правите грешка, мадам. Аз не се занимавам с разследване на условията на домакинската работа. Аз съм частен детектив.

— Зная това — отговори посетителката. — Нали ви казах, че искам да намерите *моята* готвачка? Излезе от къщи в сряда, без да ми

каже нито дума, и не се вясна повече.

— Съжалявам, мадам, но този вид работа не ме интересува. Желая ви всичко най-добро.

Нашата посетителка изпухтя от възмущение.

— А, такава била работата! Много сме горди, значи! Занимавате се само с държавни тайни и бижута на графини? Позволете да ви кажа, че за жена в моето положение една прислужница далеч не е помаловажна от една огърлица. Всички не можем да бъдем префърцунени дами, които се разхождат с колите си, окичени с диаманти и бисери. Добрата готвачка си е добра готвачка... и когато аз я изгубя, тя се равнява на бисерите на някоя фръцла.

За миг-два ми се стори, че Поаро се колебае между достойнството си и чувството си за хумор. Накрая той се разсмя и отново седна.

— Мадам, вие сте права, а аз греша. Вашите забележки са справедливи и умни. Този случай ще бъде истинска рядкост. Никога досега не съм издирвал избягала прислужница. Наистина съдбата чу молбата ми за случай от национално значение малко преди да дойдете. Е, хайде! Казвате, че тази готвачка-бижу е излязла в сряда и не се е върнала. Значи онзи ден.

— Да, това беше свободният ѝ ден.

— Мадам, тя може да е претърпяла злополука. Проверихте ли в болниците?

— До вчера и аз си мислех това, но тази сутрин, моля ви се, тя изпрати човек да прибере сандъка ѝ. И не ми драсна нито ред! Ако си бях вкъщи, нямаше никога да се съглася да ѝ го върна... Да се отнася така с мен! Но аз тъкмо бях отскочила до месарницата.

— Ще ми опишете ли как изглежда тя?

— Жена на средна възраст, набита, с черна коса, започнала да побелява... Видът ѝ внушава доверие. На предишното си място е била десет години. Казва се Илайза Дън.

— И вие не сте имали никакви разногласия с нея във въпросната сряда?

— Никакви. Затова постъпката ѝ е толкова странна.

— Колко прислужници държите, мадам?

— Две. Другата чисти стаите и прислужва по време на храна. Името ѝ е Ани, много добро момиче. Малко е забравана и главата ѝ е

пълна с мисли за млади мъже, но е добра прислужница; ако съумеете да я държите строго, ще си върши добре работата.

— Тя спогаждаше ли се с готвачката?

— Имаха от време на време дразги... но, общо взето, се разбираха.

— Момичето не може ли да хвърли известна светлина върху загадката?

— Казва, че не знае нищо... но вие знаете какви са прислужниците — те винаги се държат една за друга.

— Добре, добре, ще проучим тази работа. Къде казвате, че живеете, мадам?

— В Клапъм, „Принс Албърт Роуд“ 88.

— *Bien*, мадам, желая ви всичко хубаво и можете да ме очаквате у вас още днес.

Мисис Тод, така се казваше нашата нова приятелка, си взе довиждане и тръгна. Поаро ме погледна малко тъжно.

— Е, Хейстингс, историята, която се очертава, е нова за нас. Изчезването на клапъмската готвачка! Приятелят ни инспектор Джап не бива да научи никога, *никога* за нея!

След тези думи Поаро нагорещи ютията и грижливо премахна мазното петно от сивия си костюм с късче попивателна хартия. Задължението към мустаците си със съжаление отложи за друг път и ние се упътихме за Клапъм.

„Принс Албърт Роуд“ се оказа улица с малки, спретнати къщи, всичките досущ еднакви, с кокетни дантелени пердета, които забулваха прозорците, и добре излъскани месингови чукчета по входните врати.

Достигнахме номер 88 и известихме за пристигането си. Вратата ни бе отворена от стегната прислужница със симпатично лице. Мисис Тод се появи в преддверието да ни посрещне.

— Стой тук, Ани — извика тя. — Господинът е детектив и ще иска да ти зададе някои въпроси.

Лицето на Ани придоби израз на нещо средно между тревога и приятно вълнение.

— Благодаря ви, мадам — каза Поаро с поклон. — Бих искал да разпитам вашата прислужница сега, но, ако е възможно, насаме.

Въведоха ни в малка гостна и когато мисис Тод напусна неохотно стаята, Поаро започна кръстосания си разпит.

— *Voyons, Mademoiselle Annie*^[1], всичко, което ще ни кажете, ще бъде от най-голяма важност. Само вие можете да хвърлите някаква светлина върху случая. Без ваша помощ аз не мога да направя нищо.

Тревогата изчезна от лицето на момичето и приятното му възбуждане се засили.

— Бъдете сигурен, сър — започна тя, — че ще ви кажа всичко, което зная.

— Добре. — Поаро засия от одобрение по повод на нейните думи. — Сега най-напред ми кажете какво мислите вие за това изчезване? Вие сте момиче с подчертана интелигентност. Това личи още при пръв поглед! Какво е вашето обяснение за изчезването на Илайза?

Поощрена по този начин, Ани заговори възбудено:

— Търговци на бели робини, сър, винаги съм го казвала! Готвачката често ме предупреждаваше да внимавам с тях. „Да не си посмяла да подушиш някой парфюм или пък да опиташ сладкиш — няма значение какъв господинчо ти ги поднася!“ Това ми казваше тя. А попадна в лапите им! Сигурна съм. Като нищо са я качили на кораб за Турция или за някой град в Ориента, където съм чувала, че харесват дебеличките жени!

Поаро запази възхитително сериозността си.

— Но в такъв случай... каква прекрасна идея!... Тя ще е пратила някой да ѝ прибере сандъка?

— Как да ви кажа, сър... Тя ще има нужда от нещата си... дори в тези чужди места.

— Кой дойде за сандъка? Мъж?

— Картър Патерсън, сър.

— Вие ли приготвихте багажа?

— Не, сър, сандъкът беше готов и завързан.

— А! Това е интересно. То показва, че когато е напуснала къщата в сряда, вече е била решила да не се връща повече. Разбирате това, нали?

— Ами, сър... — Ани изглеждаше изненадана. — Не съм помислила за това. Но въпреки всичко то пак може да е работа на търговците на бели робини, нали, сър? — добави тя загрижено.

— Несъмнено! — изрече сериозно Поаро. И продължи: — Заедно ли живеете?

— Не, сър, имахме си отделни стаи.

— Изразявала ли е Илайза пред вас недоволство от сегашното си работно място? Бяхте ли доволни тук?

— Никога не е говорила за напускане. Мястото е хубаво... — каза Ани с известно колебание.

— Говорете свободно — поощри я любезно Поаро. — Няма да го съобщя на вашата господарка.

— Е, госпожата не си поплюва, но храната е добра. Винаги има достатъчно. Все има нещо топло за вечеря, сланина за пържене — колкото си щем. Ако Илайза е искала да си промени мястото, никога нямаше да постъпи така, сигурна съм. Щеше да си остане до края на месеца. Ами че госпожата като нищо може да ѝ удържи заплатата за месеца, задето е напуснала без предупреждение.

— А работата ви трудна ли е?

— Госпожата е много придилична — все наднича по къшетата, все гледа дали не се е събрал прах. А още и квартирантът. Поднасяме му само закуска и вечеря, също като на господаря. Те са по цял ден в Сити.

— Обичате ли господаря си?

— Не е лош. Много тих, но мъничко стиснат.

— Ще можете ли да си спомните последните думи, които Илайза е казала, преди да си отиде?

— А, мога. „Ако е останало нещо от задушното в трапезарията — каза ми тя, — ще го изядем на вечеря, с малко бекон и пържени картофи.“ Илайза страшно обичаше задушено. Няма да се учудя, ако са я прилъгали с нещо такова.

— Сряда ли беше почивният ѝ ден?

— Да, тя почиваше в сряда, а аз в четвъртък.

Поаро зададе още няколко въпроса, а после обяви, че е доволен. Ани си отиде и мисис Тод довтаса бързо, със светнало от любопитство лице. Бях сигурен, че тя горчиво е съжалявала, задето сме я отстранили от стаята по време на нашия разговор с Ани. Поаро обаче се погрижи да успокои тактично чувствата ѝ.

— Трудно е — обясни той — за жена с изключителна интелигентност като вас, мадам, да понесе търпеливо заобиколните методи, които ние, бедните детективи, сме принудени да използваме.

Да понасяш търпеливо глупостта е трудно за надарените с бърза мисъл.

Като смекчи по този начин всяко малко недоволство от страна на мисис Тод, Поаро насочи разговора към нейния съпруг и изтръгна информацията, че той работи в една фирма в Сити и няма да се прибере вкъщи преди шест.

— Той сигурно е много обезпокоен и разтревожен от тази необяснима постъпка на вашата прислужница, а? Така ли е?

— Никак не е разтревожен — заяви мисис Тод. — „Е, ще си намериш друга, скъпа“ — така ми каза той. Толкова е спокоен, че просто ме влудява понякога. „Неблагодарна жена — каза той за Илайза. — Добре, че се отървахме от нея.“

— Какво ще ми кажете за другите обитатели на вашия дом, мадам?

— Имате предвид мистър Симпсън, нашия квартирант? Е, докато продължава да си получава закуската и вечерята, няма да е недоволен.

— С какво се занимава той, мадам?

— Работи в банка. — Тя спомена името на банката и аз изтръпнах леко, като си спомних какво пишеше в „Дейли Блеър“ за офейкалия банков чиновник.

— Млад ли е?

— Мисля, че е на двацет и осем години. Симпатичен и тих млад човек.

— Бих искал да разменя няколко думи с него, а също, ако може, и с вашия съпруг. Поради това ще намина пак довечера. Позволявам си да ви предложа да си починете малко, мадам, защото изглеждате уморена.

— Наистина съм уморена! Първо се разтревожих заради Илайза, сетне пазарувах през целия вчерашен ден, а вие знаете колко изморително е това, мосю Поаро. А вкъщи трябва да се свърши ту едно, ту друго, домашната работа непрекъснато се трупа, а Ани не може да върши всичко сама... Ще вземе и тя да ме напусне, като я товаря по този начин... Е, кажете ми, как да не съм уморена!

Поаро промърмори съчувствено и ние се сбогувахме с домакинята.

— Странно съвпадение — казах аз. — Офейкалият чиновник, Дейвис, е от същата банка като Симпсън. Може ли да има някаква

връзка, как мислите?

Поаро се усмихна.

— От една страна укрil се чиновник, а от друга — изчезнала готвачка. Трудно е да се намери някаква връзка между двамата, освен ако Дейвис е посещавал Симпсън, влюбил се е в готвачката и я е склонил да го придружи в бягството му!

Аз се разсмях, но Поаро остана сериозен.

— Но това не е толкова зле — добави Поаро с укор. — Помнете, Хейстингс, че ако решиш да бягаш, една добра готвачка е от по-голяма полза, отколкото едно миловидно личице! — Млъкна за момент, а после продължи: — Случаят е странен, пълен с противоречия. Аз съм заинтригуван... да, определено съм заинтригуван.

Същата вечер се върнахме на „Принц Албърт Роуд“ 88 и разпитахме Тод и Симпсън. Първият беше меланхоличен мъж на четиридесет и няколко години, с изпито лице.

— О! Да, да — изрече той разсеяно. — Илайза. Да. Добра готвачка според мен. И икономична. Аз много държа на икономииите.

— Можете ли да ми кажете някоя причина, поради която тя ви е напуснала внезапно?

— Е — продължи мистър Тод все така разсеяно, — прислужници, какво искате? Само дето жена ми се тревожи толкова много. Съсипва се от постоянните си тревоги. А всъщност целият проблем е много прост. „Вземи си друга, скъпа — казвам ѝ аз. — Вземи си друга.“ Това е решението на въпроса. Няма полза да се плаче за счупената стомна: станалото — станало.

Мистър Симпсън беше също толкова безполезен. Той беше тих, незабележителен младеж с очила.

— Май че съм я виждал — каза той. — Възрастна жена, нали? Аз, разбира се, виждах по-често другата прислужница, Ани. Хубаво момиче. Много любезно.

— Те двете бяха ли в добри отношения помежду си?

Мистър Симпсън отговори, че не би могъл да каже със сигурност. Но предполагал, че са се спогаждали.

— Е, не успяхме да изкопчим нищо интересно оттук, *mon ami* — заключи Поаро, когато напуснахме къщата.

Тръгването ни беше забавено от гласовито повторение от страна на мисис Тод на всичко, което ни беше казала сутринта, но много по-подробно.

— Разочарован ли сте? — попитах аз приятеля си, щом се озовахме на улицата. — Очаквахте ли да научите нещо?

Поаро поклати глава.

— Имаше обаче една възможност — добави той. — Но вероятността беше малка.

Следващото развитие на драмата беше едно писмо, което Поаро получи на другата сутрин. Той го прочете, стана моравочервен от възмущение и ми го подаде.

Мисис Тод съжaliaва, че след всичко случило се тя няма да използва услугите на мистър Поаро. След като е обсъдила въпроса със съпруга си, тя съзнава, че е глупаво да ангажира детектив с чисто домашен проблем. Мисис Тод прилага една гвинея^[2] за предоставената услуга.

— Аха! — извика сърдито Поаро. — И мислят, че ще се отърват така лесно от Еркюл Поаро! Аз сметнах жалкия им случай като голяма услуга от моя страна за тях — наистина голяма услуга, — а те ме освобождават *сотте са*^[3]! Тук се чувства ръката на мистър Тод, сигурен съм. Но аз казвам „Не“!... Трийсет и шест пъти не! Ще похарча от собствените си гвинеи, ако се наложи, и сто пъти по трийсет и шест, но ще стигна до дъното на тази история!

— Да — казах аз. — Ала как?

Поаро се успокои малко.

— *D'abord*^[4] — каза той — ще дадем обява във вестниците. Да помисля малко... да... нещо като това: „Ако Илайза Дън се обади на този адрес, ще научи сведение от голяма полза за нея.“ Дайте го във всички вестници, за които се сетите, Хейстингс. После ще направя някои мои малки проучвания. Вървете, вървете — всичко трябва да се направи колкото може по-бързо!

Не го видях до вечерта, когато той благоволи да ми каже какво е вършил.

— Поразпитах във фирмата на мистър Тод. Той не е отсъствал в сряда и имал добър характер — толкова за него. А Симпсън в четвъртък е бил болен и не е ходил в банката, но в сряда е бил там. Бил е в умерени приятелски отношения с Дейвис. Нищо особено в тези отношения. Не можем да разчитаме да изникне нещо от това. Ще трябва да се надяваме на обявата.

Тя наистина се появи в главните ежедневници. Поаро ми беше наредил обявата да се повтаря всеки ден в продължение на седмица. Енергичността, която проявяваше в тази безинтересна история с избягалата готвачка, беше изключителна, но аз разбихах, че в случая се касае за запазване на чест и това караше Поаро да постоянства, докато накрая успее. Няколко изключително интересни случая му бяха предложени по същото време, но той отказа да ги поеме. Всяка сутрин тичаше към писмата си, разглеждаше ги подробно и после ги оставяше с въздишка.

Но нашето търпение най-после биде възнаградено. В сряда след посещението на мисис Тод нашата хазайка ни уведоми, че ни търси лице на име Илайза Дън.

— *Enfin*^[5]! — извика Поаро. — Кажете ѝ да се качи веднага! Незабавно. Още сега.

След тези думи на Поаро хазайката ни бързо излезе и след миг-два въведе мис Дън. Нашият улов отговаряше на описанието си: висока, възпълна и крайно внушителна с външността си.

— Дойдох в отговор на вашата обява — обясни тя. — Реших, че може да възникне някаква бъркотия, затова трябва да ви кажа, че си осигурих наследството.

Поаро я оглеждаше внимателно. С широк жест ѝ предложи стол.

— Истината по тази работа е — обясни той, — че последната ви подарка, мисис Тод, е много загрижена за вас. Тя се бои да не ви се е случила някаква злополука.

Илайза Дън го изгледа крайно учудена.

— Тогава тя не е получила писмото ми?

— Не е получавала нито дума от когото и да било. — Поаро направи пауза, за да добави увещаващо: — Разкажете ми, ако обичате, цялата история.

Илайза Дън не се нуждаеше от ново напомняне. Тя веднага се впусна в дълъг разказ:

— Прибирах се дома в сряда вечерта и почти бях стигнала до вкъщи, когато един господин ме спря. Той беше висок, с брада и голяма шапка. „Мис Илайза Дън?“ — попита ме той. „Да“ — отвърнах аз. „Питах за вас на номер 88 — продължи той. — Казаха ми, че сигурно ще ви срещна на улицата, като се прибирате. Мис Дън, дошъл съм от Австралия специално заради вас. Случайно да знаете моминското име на вашата баба по майчина линия?“ „Джейн Емът“ — казах аз. „Точно така — отвърна той. — Сега, мис Дън, ето какво: макар че сигурно никога не сте очаквали това, вашата баба имаше голяма приятелка, Илайза Лийч. Тази приятелка отишла в Австралия, където се омъжила за много богат заселник. Двете ѝ деца умрели още в детска възраст и тя наследила цялата собственост на мъжа си. Умря преди няколко месеца и по силата на нейното завещание вие наследявате къщата в Англия и значителна сума.“ Бях напълно зашеметена — продължи мис Дън. — За миг ме обзе съмнение и той може би го е забелязал, защото се усмихна. „Имате право да бъдете предпазлива, мис Дън — каза той. — Ето моите акредитиви.“ И ми показва едно писмо от някакви адвокати в Мелбърн — Хърст и Крочет, и визитна картичка. Оказа се мистър Крочет. „Нашата клиентка — каза по-нататък той — беше малко ексцентрична. Завещанието изисква вие да влезете във владение на къщата (тя е в Къмбърланд) преди дванайсет часа утре. Другото условие не е съществено... то просто гласи, че не бива да бъдете домашна прислужница.“ Лицето ми помръкна. „О, мистър Крочет — казах аз. — Аз съм готвачка. Не ви ли казаха, като попитахте за мен?“ „Боже мой! — рече мистър Крочет. — Изобщо не можех да си помисля такова нещо. Смятах ви по-скоро за компаньонка или гувернантка в дома. Това е много нещастно обстоятелство... наистина много нещастно.“ „И сега ще изгубя всичките тези пари?“ — попитах аз обезпокоена. Той се замисли за една-две минути. „Има винаги начини да се заобиколи закона, мис Дън — рече той след това. — Ние, адвокатите, сме наясно по този въпрос. Изходът е следният: напуснете работата си още сега.“ „А заплатата ми за месеца?“ — попитах аз. „Драга мис Дън — каза ми той с усмивка. — Всеки служител може да се откаже от заплатата си при подобен случай. Вашата господарка ще разбере обстоятелствата, които са ви

принудили да постъпите така. Трудното в случая е времето! Наложително е да вземете влака в единайсет и половина от гара «Кингс Крос» в северна посока. Ще ви дам в аванс десетина лири за билет, а на гарата може да напишете писмо до вашата работодателка. Аз ще ѝ го занеса лично и ще обясня обстоятелствата“. Аз, разбира се, склоних, и един час по-късно бях във влака толкова развълнувана, че просто не бях на себе си. Докато пристигна в Карлайл, все си мислех, че цялата тази работа може да се окаже и измама, за каквито четем във вестниците и книгите. Но като отидох на адреса, който ми бе даден, адвокатите бяха там и всичко бе наред. Наследявах хубава малка къща и годишен доход от триста лири. Адвокатите знаеха малко подробности, те само ми връчиха писмо от един господин в Лондон, който ги е инструктирал да предадат къщата в мое владение и да ми дадат сто и петдесет лири за първите шест месеца. Мистър Крочет ми изпрати нещата, но от госпожата не получих нито дума. Предположих, че ми е сърдита и ми завижда за добрия късмет. Тя задържа сандъка ми и ми изпрати дрехите в книжни пакети. Но ако тя не е получила писмото ми, може наистина да се е обидила.

Поаро изслуша внимателно дългия ѝ разказ. Накрая той кимна, сякаш беше напълно удовлетворен.

— Благодаря ви, мадмоазел — заключи той. — Наистина, както казахте вие, е имало малка бъркотия. Позволете ми да ви се отплатя за вашите безпокойства. — И ѝ подаде един плик. — Веднага ли се връщате в Камбърлънд? Чуйте един полезен съвет: *не забравяйте как се готви*. Винаги е добре да се разчита на нещо, когато късметът ни изневери.

— Доверчива жена — измърмори Поаро, когато нашата посетителка си тръгна, — но може би не повече от другите, които упражняват нейната професия. — Лицето му стана сериозно. — Хайде, Хейстингс, няма време за губене. Вземете такси, а аз ще напиша бележка за Джап.

Поаро ме чакаше на прага, когато се върнах с таксито.

— Къде отиваме? — попитах го нетърпеливо.

— Първо, ще изпратим бележката по специален човек.

Това бе направено и като влезе отново в таксито, Поаро даде адреса на шофьора.

— „Принц Албърт Роуд“ 88, Клапъм.

— Значи отиваме там?

— *Mais oui*. Макар, откровено казано, да се боя, че ще бъде твърде късно. Нашата птичка ще е отлетяла, Хейстингс.

— Коя е тази наша птичка?

Поаро се усмихна.

— Незабележимият мистър Симпсън.

— Какво? — извиках аз.

— О, Хейстингс, не ми казвайте, че нищо не сте разбрали досега!

— Готвачката е била отстранена съзнателно, разбирам това — отвърнах аз леко обиден. — Но защо? *Защо* трябва Симпсън да желае да я отстрани от къщи? Дали тя не знае нещо за него?

— Нищо не знае.

— Е, тогава...

— Но той е искал нещо, което тя притежава.

— Пари? Наследството от Австралия?

— Не, приятелю... нещо съвсем различно. — Замълча за миг и после добави тежко: — Очукан ламаринен сандък...

Погледнах го с крайчеца на окото. Твърденията му изглеждаха толкова фантастични, че бях сигурен — той ме занася. Но беше много внушителен и сериозен.

— Не може ли Симпсън да си купи нов сандък, щом му трябва? — извиках аз.

— Той изобщо не е искал нов сандък. Този му е вдъхвал увереност с произхода си, със сигурната си достопочтеност.

— Вижте какво, Поаро — казах аз, — лъжата ви наистина е дебела. Не ме будалкайте.

Поаро ме изглежда.

— Вие нямате мозъка и въображението на мистър Симпсън, Хейстингс. Слушайте внимателно: в сряда вечерта Симпсън примамва готвачката. Фалшива визитна картичка и напечатан лист хартия може да си поръча всеки твърде лесно, а той е бил готов, освен това да плати сто и петдесет лири и годишния наем на къща, за да осигури успеха на плана си. Мис Дън не го е познала — брадата, шапката и лекият колониален акцент напълно са я заблудили. Така завършва срядата... с изключение на дребния факт, че Симпсън се е добрал до петдесетте хиляди от ценните книжа.

— Симпсън... Нали беше Дейвис...

— Позволете ми спокойно да продължа, Хейстингс! Симпсън знае, че кражбата ще бъде открита в четвъртък следобед. Той не отива в банката в четвъртък, но причаква Дейвис, когато той отива на обед. Може да му е казал, че знае за кражбата и е посъветвал Дейвис да му даде ценните книжа... и някак успява да го убеди да отиде с него в Клапъм. Това е почивният ден на прислужницата Ани, мисис Тод е на пазар и в къщата няма никой. Когато кражбата е разкрита и Дейвис го няма, заплитането е изумително. Дейвис е крадецът! Мистър Симпсън ще бъде идеално прикрит и може да се върне на работа сутринта като честен чиновник, за какъвто всички го смятат.

— А Дейвис?

Поаро направи изразителен жест и бавно поклати глава.

— Много е страшно да си го помисли човек, но какво друго обяснение може да има тук, *mon ami*? Единствената трудност за убиеца е как да се отърве от трупа... а Симпсън е обмислил това предварително. Веднага ме порази фактът, че въпреки желанието на Илайза Дън да се завърне тази вечер вкъщи, след като е излязла (припомнете си забележката ѝ за задушното), *нейният сандък вече е бил готов, когато идват да го вземат*. Симпсън известява на Картър Патерсън да се обади в петък и пак той е завързал с въже сандъка в четвъртък следобед. Какво подозрение би могло да възникне? Прислужницата напуска и праща човек да ѝ вземе сандъка, той е с етикет, на които пише нейното име, адресиран вероятно до някоя железопътна гара, до която лесно се достига от Лондон. В събота следобед Симпсън, предрешен като австралиец, иска сандъка, залепва му нов етикет с нов адрес и го пренасочва някъде другаде, като отново пише сандъкът да бъде предаден „до поискване“. Когато властите се усъмнят поради сериозни основания и отворят сандъка, всичко, което могат да извлекат от тази история, ще бъде, че един брадат човек от колониите го е изпратил от някакъв железопътен възел край Лондон. И няма да има никаква връзка с „Принц Албърт Роуд“ 88. А! Ето че пристигнахме.

Предвижданията на Поаро се оправдаха. Симпсън бе напуснал квартирата преди няколко дни. Но не можа да избегне последствията от престъплението си. С помощта на безжичния телеграф той беше открит на борда на „Олимпия“, на път за Америка.

Ламаринен сандък, адресиран до мистър Хенри Уинтъргрийн, привлякъл вниманието на железопътните служители в Глазгоу. Отворили го и установили, че той съдържа трупа на нещастния Дейвис.

Чекът на мисис Тод за една гвинея не бе осребрен. Вместо това Поаро го постави в рамка и го закачи на стената в нашата всекидневна.

— Нека той да ми напомня, Хейстингс. Да ми напомня никога да не презирам обикновеното, недостолепното. От една страна — изчезнала домашна прислужница, а от друга — жестоко предумишлено убийство. За мен това е един от най-интересните ми случаи.

[1] Ето какво, мадмоазел Ани (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Някогашна златна английска монета с малко по-висока стойност от обикновената лира — Бел.прев. ↑

[3] По такъв начин (фр.) — Бел.прев. ↑

[4] Веднага; отначало (фр.) — Бел.прев. ↑

[5] Най-послед! (фр.) — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.